

AFRIČTÍ SPORTOVCI

I přes často choulolistivé životní podmínky se také afričtí kluci snaží prosadit na poli sportu. Finance jsou bohužel často nepřekonatelnou překážkou. Šéf afrických olympioniků řekl: „Těžko můžeme snít o olympiádě, když v našich zemích lidé umírají hladem.“ Na druhou stranu je někdy sportovní úspěch právě onou nadějí na lepší život.

ATLETIKA

Stejně jako 150 cm vysoký člověk nikdy nebude na nejvyšší úrovni hrát volejbal, tak atletické fanoušky sledující finále běhu na 100 metrů nepřekvapí, že do startovních bloků zakleknou osm z osmi černých sprinterů. Jsou to Afričané (Pobřeží Slonoviny, JAR) nebo původem Afričané – např. Afroameričané (USA, Jamajka). Tito sprinteré jsou robustní, vysocí, svalnatí, schopní podat krátký, ale velmi intenzivní výkon. Naopak vytrvalci, kde Afrika také vládne sportovnímu světu, jsou hubení, šlachovití, s malým množstvím tělesného tuku (Keňa, Etiopie) a díky genům a životnímu stylu (shánění potravy) jsou předurčení k dlouhotrvajícím výkonům.

FOTBAL

Ačkoliv africké týmy nevyhrávají fotbalová mistrovství světa, téměř žádný trenér slavného fotbalového velkoklubu si neumí představit sestavu bez afrických fotbalistů. Představím alespoň některé, kteří v této disciplíně udělali „díru do světa“ a jejich kupní cena se dala srovnat se státním rozpočtem jejich států – Samuel Eto'o, Georg Weah, Didier Drogba, Jay-Jay Okocha, Michael Essien a další. Ani na českých trávnících dnes není nouze o zástupce Afričanů, kteří jsou pro svou rychlost, dravost a sílu v osobních soubojích důležitými články mnohých týmů. Jmenujme například reprezentanta ČR Theodora Gebre-Selasieho nebo dva pilíře letošního fotbalového mistra – Slavie – Deliho a Ngadeua.

Africký vytrvalec Mohammed Farah.

Známý sprinter Usain Bolt.

Historie Keni sahá miliony let do minulosti. Ve velké příkopové propadlině na březích jezera Turkana byly objeveny některé z nejstarších ostatků lidí. V Keni žije velmi mnoho různých druhů zvířat, nachází se tu 35 národních parků a rezervací. Keňa má mladou populaci a 73 % Keňanů je mladších 30 let. Počet obyvatel Keni vzrostl v průběhu 20. století z necelých 3 milionů na 40 milionů, na 1 000 obyvatel tu připadá 10 automobilů a na 10 000 obyvatel 1 lékař. Keňské motto zní Harambee, což svahilsky znamená: Tahejme všichni za jeden provaz!

ZAJÍMAVOSTI

- * Diktátorský prezident Zimbabwe, R. Mugabe, dal zatknout sportovce, kteří z posledních OH nepřivezli žádnou medaili.
- * 7 členů Old Spice Africa Expedition překonalo za 150 dní celou poušť Namib. Během, na kole, na kánoji – dohromady urazili 13 500 km.
- * 120 lidí zaběhlo trať 100 m pod magickou hranici 10 s – z toho 95 % ze země západní Afriky a pouze jediný Evropan.

MISIJNÍ NEDĚLE

Slaví se na celém světě předposlední neděle v říjnu, letos to bude již 91 let, co se věřící ve všech katolických farnostech společně modlí za misi a finanční sbírkou podpoří šíření víry v oblastech, kde lidé hladovějí po evangeliu. V misijních oblastech zaznamenáváme velký nárůst kněžských povolání, nedostatek kostelů a kaplí.

Jak se připravit na Misijní neděle? Tipy najdeš na www.missio.cz V sobotu před misijní nedělí můžeš přispět k vytvoření společného Misijního mostu modlitby společnou modlitbou doma či v kostele, zapálením svíčky za misi, misionáře, chudé a trpící lidi a za šíření radosti evangelia na celém světě.

OTÁZKA DO SOUTĚŽE:

V jakém sportu dosahují keňští sportovci světových úspěchů?

Keňa

Ahoj čtenáři, v mojí zemi žijí ta nejkrásnější zvířata na světě – slon, lev, nosorožec, gepard a mnoho dalších. Možná proto nejlepší běžci pocházejí z Keni, neboť před nimi musí často utíkat. Nebojte, dělám si legraci. Vítejte v Keni.

Jedním z mých prvních zážitků v Keni je bohoslovec poslouchající v místním rozhlasu duel mezi Manchesterem City a Liverpoolem. Temperamentní svahilština je občas střídána s anglickými větami vykřikovanými s kadencí sbíječky a já už ani nezasnu nad tím, že zápas anglické fotbalové ligy je keňským rozhlasem vysílán naživo. Nemůžu být pak ani překvapen, když se na šňůře mezi různými kusy oděvů místních bohoslovců objevují modré barvy Chelsea i rudé dresy kanonýrů z Arsenalu.

Fotbal to je HRA

Bosí fotbalisté se na malém hřišti připravují na důležité meziročníkové derby. Radují se z každé finesy, se kterou jim podaří obejít protihráče, naznačit střelu, položit si dalšího a ledabyle zakončit směrem k opuštěné brance. Na nohách se už objevují kopačky a hra se odehrává v rychlém tempu, bohužel natolik překotně, že mič létá ze strany na stranu, ale nikoli do brány. Fotbal je v Keni sportem nejoblíbenějším. Důkazem je i obliba přenosů z anglické ligové soutěže. Keňský fotbalový tým ovšem nemá takové úspěchy jako ostatní africké země a na mistrovství světa se nikdy nekvalifikoval. Nejúspěšnějším keňským sportem je lehká atletika, zejména běh na středních a dlou-

Fotbal bavi na všech kontinentech.

hých tratích a maratón – v těchto disciplínách Keňa pravidelně získává olympijské medaile i úspěchy na mistrovství světa. Během jízdy do města Kapsabet jsem objevil důvod jejich běžeckých úspěchů. Pokud by u nás někdo trénoval na silnici druhé třídy za plného afrického provozu, taky by asi dělal všechno pro to, aby to měl co nejdřív za sebou. Zářící reflektory a stadiony aplaudující keňským atletům silně kontrastují se zaprášenou silnicí vroubenou nuznými prodejci. Město Eldoret podobnými rozdíly přímo vyniká – má letiště, několik univerzit, centrum s administrativními budovami a asi dvacet let starou katolickou katedrálou. Stejně tak ale má i beznadějná zákoutí bývalých továren, chatrčí na předměstí a odpadky poletující v prachu. V hustém provozu vedle sebe popojíždějí nabýskaná limuzína a polorozpadlý nákladňák, když už nemluvíme o cyklistech s nulovým pudem sebezáchovy.

Foto: archiv PMD, Nick Webb CC BY 2.0, Tab59 - wikipedia.org, aleutie, max_776 - Adobe Stock

Chci sloužit

„Chci přivádět mladé lidi k Bohu – chci sloužit, hlásat evangelium, dávat svému okolí naději, být jim vzorem podle Krista“ – tyto motivy ke kněžské službě slyšíme v celém semináři a jedno, jestli jsou formulováni bohoslovcem, jenž vyrostl v chudém domku přeplněném sourozenci, anebo jeho kolegou, který žil ve vzdušném obydlí chráněný před okolním světem strážným a ostaným drátem.

Letošní čtyřicátník Leonard nám vypráví o své životní cestě a o jeho zápase se vzděláním. Leonard jako dítě nebyl sirotkem, o rodiče přišel až v dospělosti, katolická rodina s osmi dětmi však patřila k těm velmi chudým a ne vždy dokázala svým potomkům zajistit prostředky na vzdělání. Leonard základní školu dokončil až ve svých 17 letech. V té době již v něm doutnala touha po kněžském povolání, ale zdaleka neměl vyhráno,

neboť jej ještě čekala předlouhá cesta k maturitě. Jak sám říká, na škole ho udržela touha „sloužit lidem, církvi, Bohu i sobě“.

Duchovní povolání ovšem vykvetlo také na opačném konci keňského společenského žebříčku. Přesvědčuje nás o tom Casmir, který naopak ve 24 letech patří k nejmladším v tomto semináři. „Otec byl vládním úředníkem, teď je v důchodu, matka zdravotní sestrou,“ dává nahlédnout do nepříliš početné skupiny vyšší střední třídy v Keni. Trasu měl nalinkovanou výrazně příměji než jeho spolužáci. Bez problémů s docházkou absolvoval základní a střední školu až na univerzitní práh, kde ho mělo čekat studium perspektivního oboru počítačových technologií. Životní cesta se jevila jasně – tatínek obstará nějaké teplé místočko a vzdělaný odborník se rychle zařadí do své společenské třídy. Ovšem člověk míní, Pán Bůh mění.

Loučíme se s otcem rektorem, který nám děkuje za naši návštěvu. „Není samozřejmé, že dostáváme dary. Víme, že nás podporují především obyčejní lidé, ne bohatí,“ říká nám s tím, že tuto informaci se snaží vstěpovat také seminaristům, kteří mnohdy sdí-

lejí některé mýty o běloších, třeba ten, že jim peníze někde samy rostou. Působivě je vyprávění o zkušenosti Boží prozřetelnosti projevující se zejména v horších časech, kdy se ve zdánlivě beznaději vždycky najde někdo, kdo pomůže.

Kluci jsou zvědaví všude ve světě.

Učení se nedá utéct ani v Africe.